

Cesar in kmet.

Moravska kot lepa široko je znana,
bogato je njeno obširno poljé,
sloveča čez drugo pa njena je Hana:
v Moravski prav srečno seljani živé.

Nekoč tukaj kmetič oral je na njivi.
Kočija po cesti nakrât pridrdrá;
kmet krasni kočiji in konjem se divi,
kaj takega videl nikdâr ni domá.

A glej, iz kočije v blesteči opravi
mož stopi — avstrijski se častnik nam zdi —
podviza se h kmetu, lepó ga pozdravi,
osuplemu možu takó govori:

„O, kmetič predragi, čuj, to mi dovóli,
da brazdo izorjem le eno samó;
vršil tega dela še nisem nikoli,
rad bi poizkusil, če to je težkó!“

Začudeni kmet mu željé ne odreče,
in brazdo izorje neznanec zdaj sam;
po licu razvnetem pot v curku mu teče ...
„Oj, kmetič,“ mož pravi, „zadosti imám!“

Kako je težaven, zdaj šele umejem,
častitljivi kmetiški delavni stan!
Zató pa cekinov ti nekaj odštejem,
da v trajnem spominu ti bode ta dan!“ ...

To rekši spet tujec v kočiji odríne,
kmetiča obseva pa radosti žar ...
Ni častnik bil tujec, bil sin domovine,
bil Jožef je Drugi, avstrijski vladar!...

Na mestu, kjer to se nekdáj je zgodilo,
krasán spomenik pa postavljen je bil,
ki poznim rodovom naj je v poučilo,
kakó da sam cesar je kmeta častil!...

Janko Leban.

